

Ο Βραχίονας του Κυρίου

*Εδάφια κλειδιά: «Τις
ἐπίστευσεν εἰς το κήρυγμα
ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων του
Κυρίου εἰς τίνα
ἀπεκαλύφθη;»
— Ἡσαΐας 53:1*

*Επιλεγμένα εδάφια:
Ἡσαΐας 53:1-12*

Ἡ προφητεία του Ἡσαΐα
53 προσδιορίζει στο
εδάφιο κλειδί την προθυμία
του Θεοῦ να συγχωρήσει
την αμαρτία. Αυτό
φαίνεται ἀπὸ την πρόθεσή
Του να ἐπιφέρει
συμφιλίωση πρὸς θεϊκή
εὐνοία στὸν Ἀδάμ καὶ τοὺς
απογόνους του μέσω του

«Βραχίονα του Κυρίου», του Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρόλο που
ὁ Κύριος ἀπορρίφθηκε καὶ σταυρώθηκε κατ' ἐντολή των
ηγετῶν του Ἰσραήλ.

«Διότι ἀνέβη ἐνώπιον αὐτοῦ ὡς τρυφερόν φυτόν
καὶ ὡς ρίζα ἀπὸ ξηρὰς γῆς· δὲν ἔχει εἶδος οὐδὲ κάλλος·
καὶ εἶδομεν αὐτόν καὶ δὲν εἶχεν ὠραιότητα ὥστε να
ἐπιθυμῶμεν αὐτόν. Καταπεφρονημένος καὶ ἀπερριμμένος
ὑπὸ των ἀνθρώπων· ἄνθρωπος θλίψεων καὶ δόκιμος
ἀσθενείας· καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀπὸ τοῦ οὐοίου ἀποστρέφει
τις τὸ πρόσωπον, κατεφρονήθη καὶ ὡς οὐδὲν ἐλογίσθημεν
αὐτόν. Αὐτὸς τῶνόντι τας ἀσθενείας ἡμῶν ἐβάστασε καὶ
τας θλίψεις ἡμῶν ἐπεφορτίσθη· ἡμεῖς δὲ ἐνομίσαμεν
αὐτόν τετραυματισμένον, πεπληγωμένον ὑπὸ Θεοῦ καὶ
τεταλαιπωρημένον.» — Ἡσ. 53:2-4

Ὁ Ἰησοῦς ἦταν ἄνθρωπος θλίψεων, ὄχι λόγω
κάποιας ἀνεπάρκειας στὴν ὑπαρξή του. Ωστόσο, λόγω
τῆς τελειότητάς του, μποροῦσε να συμπάσχει βαθιά με

την πεσμένη ανθρωπότητα που παρατηρούσε. Οι τέλειες ευαισθησίες του τού επέτρεπαν να εισχωρήσει βαθιά στις θλίψεις του στενάζοντος και ετοιμοθάνατου κόσμου της ανθρωπότητας. Σε πολλές περιπτώσεις κατά τη διάρκεια της διακονίας του, έδινε από τη δική του ζωτικότητα για να θεραπεύσει όσους υπέφεραν, αναζωογονώντας και αποκαθιστώντας τους με κόστος την προσωπική του δύναμη, όπως η θεραπεία εκείνων που έρχονταν σε αυτόν για ανακούφιση από ασθένειες ή για την εκδίωξη ακάθαρτων πνευμάτων. —Λουκάς 6:17-19

Ο Χριστός Ιησούς είχε μια στενή σχέση με τον Ουράνιο Πατέρα του και την επιβεβαίωση του πόσο πολύ τον αγαπούσε ο Πατέρας. (Ιωάννης 17:25,26) Έτσι, θα φαινόταν λογικό να αναρωτηθούμε γιατί ο Δημιουργός επέτρεψε στον Υιό του να υποστεί τέτοια θλίψη στη σάρκα, ειδικά επειδή ο θάνατός του ως τέλειος άνθρωπος θα παρείχε την λύτρωση για να επαναφερθεί ο Αδάμ και όλη η φυλή του από τον τάφο. Κατά τη διάρκεια μιας βόλτας στο δρόμο προς τους Εμμαούς με δύο από τους μαθητές του, ο αναστημένος Κύριος σχολίασε αυτό ακριβώς το θέμα. Τους υπενθύμισε τα γραπτά του Μωυσή και όλων των προφητών της Παλαιάς Διαθήκης. «Και αυτός είπε προς αυτούς· Ω ανόητοι και βραδεείς την καρδίαν εις το να πιστεύητε εις πάντα όσα ελάλησαν οι προφῆται· δεν έπρεπε να πάθη ταύτα ο Χριστός και να εισέλθῃ εις την δόξαν αυτού; Και αρχίσας από Μωϋσέως και από πάντων των προφητών, διηρμήνευεν εις αυτούς τα περί εαυτού γεγραμμένα εν πάσαις ταις γραφαίς.» — Λουκάς 24:25-27

Ας εκτιμήσουμε πληρέστερα την ακατανόητη αγάπη του Θεού που έδωσε τον γιο του ως αντιλύτρον για όλους, καθώς και τη μεγαλοπρεπή θυσία που έκανε ο Χριστός προσφέροντας πιστά την ψυχή του μέχρι θανάτου για ολόκληρο τον κόσμο της ανθρωπότητας. Ένα άλλο

χαρακτηριστικό αυτού του σχεδίου είναι η επιλογή, η εκπαίδευση και η τελική εξύψωση λίγων πιστών από τη λυτρωμένη φυλή για να γίνουν «μέτοχοι της θείας φύσης» και «συγκληρονόμοι με τον Χριστό» στη βασιλεία και τη δόξα του. (Β΄ Πέτρ. 1:4· Ρωμ. 8:17) Έτσι, ο Θεός θα δώσει «εις αυτόν μερίδα μετά των μεγάλων και τους ισχυρούς θέλει μοιρασθή λάφυρον,» —Ησ.53:12

Στην πιστή νύφη του, σύμφωνα με αυτό το προνόμιο που του δόθηκε από τον Ουράνιο Πατέρα, ο Χριστός άφησε αυτή την ευγενική υπόσχεση. «Όστις νικά, θέλω δώσει εις αυτόν να καθήση μετ' εμού εν τω θρόνω μου, καθώς και εγώ ενίκησα και εκάθησα μετά του Πατρός μου εν τω θρόνω αυτού.» —Αποκ. 3:21 ■

Image© Mr PNG-stock.adobe.com